

fættes at være Mindretal — som benytter sin Ret efter en reglementarisk Bestemmelse til at hindre en extraordinair Behandling. Det er to ganske forskellige Ting. Det er her i vort Reglement sagt, at de extraordinaire Behandlinger ere bundne til en kvalificeret Majoritet, og denne Majoritet skal altsaa være tilstede. Det kan ikke bebreides Noget, at han hører til Minoriteten med Hensyn til et saadant Spørgsmaal. For mit eget Vedkommende skal jeg, just fordi jeg troer, at der er bragt Forvirring ind i Spørgsmaalet ved de Argumenter, der ere brugte for at forlange den extraordinaire Behandling, slet ikke stemme.

Judenrigsministeren ad interim: Maa jeg bemærke, at Mindretallet i den nævnte Forsamling handlede i fuldkommen Overensstemmelse med dens Reglement; ellers vilde vel en saadan Fremgangsmaade ikke have fundet Sted (B. Christensen: Og det havde dens Formand vel sørget for!).

Lehmann: Jeg havde ikke troet, at jeg skulde have behøvet igjen at begjære Ordet; men der er fremkommet nogle efter min Overbeviisning særdeles uheldige Analogier, som give mig Anledning dertil. Jeg aabnede Forhandlingerne med at opstille saa fuldstændigt, som det var mig muligt, de forskellige Tilfælde, hvori der kan være Spørgsmaal om Anvendelse af den paagjældende Paragraph i Forretningsordenen, og jeg har ikke hidtil hørt, at jeg ikke skulde have rammet det Rigtige. Jeg fremstillede en Række af Tilfælde, hvori jeg troede, at det vilde være urigtigt at benytte denne Ret, men det forekommer mig, at naar man har mange Tilfælde at søie til, saa maa man komme til det Resultat, at den albrig skal bruges, og jeg tør derfor vente, at man da vil forklare, naar man kan bruge den, uden at blive beskyldt for Uædelmodighed eller for at stille sig i Analogi med en Fremferd, som ogsaa jeg baade moralsk og juridisk maa misbillige. Det er den Dphsning, der skyldes. Bestemmelsen i Reglementet er givet for at sikke en rolig og ordentlig Drøftelse af Sagerne; men Spørgsmaalet om en rolig Overveielse er ikke et Spørgsmaal om Høimodighed eller Udel-

modighed saalidt som et Galanteri eller Courtoisie, men simpelthen et Spørgsmaal om Pligt. Jeg mener, at her er just et Tilfælde, hvor Bestemmelsen ikke blot kan, men skal bruges, nemlig naar man vil fremsthynde Afgjørelsen af en Sag, som slet ikke har været forhandlet her i Thinget. Realiteten af denne Sag har ikke været forhandlet — det er historisk. Jeg tør idetmindste for mit eget Vedkommende sige — og jeg troer at kunne udtale det for Manges Vedkommende — at man har anseet det for givet, at denne Sag, som kom ind i Thinget et Par Dage, før Sessionen skulde sluttes, ikke kunde komme til endelig Forhandling, og at den skulde staae hen og bære Frugt i en fjernere Fremtid. Derfor er jeg ikke gaaet ind paa nogen Drøftelse af Realiteten, hvad jeg, da Sagen angaaer et Forhold, hvori jeg ikke kan erkjende mig selv for uhyndig, ellers vilde have anseet mig forpligtet til. Jeg anfaae Sagens første Behandling for en reen Formsag, og det kom aldeles uventet, at den med eet Sæt skulde slaae en saadan Volte, som nu synes at skulle stee. Jeg vilde altsaa sige, at den Ret, der er nedlagt i Reglementet, er ikke givet, for at man skal kunne rutte med Generositet, men det er en Ret, som man skal haandhæve, fordi det er den i Forretningsordenen nedlagte Norm for at sikke en ordentlig Behandling af de Sager, der forekomme, og hvorfra man kun bør afvige, naar det kan stee uden Afbræk. Uden Afbræk vil det stee, naar der er Tale om Sager, der saagodtsom ere tilendbragte, som foreligge klart for Enhver, og hvor der kun er Tale om at opgjøre Enkeltsakerne med Hensyn til enkelte Punkter. Men i hvilken Grad nærværende Sag mangler Dphsning, kan vist ikke godtgjøres bedre end derved, at efter samtlige de Diskussioner, der have fundet Sted, er den høitærede Minister endnu ikke paa det Reue med sig selv, om den Bemyndigelse, her er Tale om, behøves eller ikke, hvad der dog i denne Sag er en question préalable, et Spørgsmaal, der maa finde sin Afgjørelse, før man kan gaae ind paa Sagen selv. Det maa dog først og fremmest vides, om man her kun siger Noget, der er aldeles overflødig, eller om det er Noget, der er Trang til. Naar en æret Landstingsmand (Milling) har meent, at jeg